

hadde været med at indgive, og som var gaaet videre ind til Gendarmeriets Chef i Kjøbenhavn. De to forklarede, at de havde sluppet den fulde Mand, ikke fordi Nogen havde lagt dem Hindringer i Veien — nu vidste de Intet om, at Nogen vilde hindre Anholdelsen — men fordi de, da de saae ham staa nær ved en Dør til et Hus, „antog, at han vilde gaa ind i Huset“, og derfor „ansaa det for rettest ikke at foretage Videre i Sagen“. Det var de to, som have været med til at indgive en Rapport om den store Røbslværm og om Folk, som havde trængt ind paa dem; de give nu den Forklaring, at da de saae ham staa nær ved en Dør, saa antog de, at han vilde gaa ind i Huset, og saa mente de, at det var bedst at lade ham gaa. Jeg maa nu sige, at det forekommer mig at være en høist mærkværdig Opfattelse, at naar en Mand gjør Spektakler paa Gaden, saa skal han meget rigtigt anholdes, men naar det ser ud til, at han vil gaa ind i et Hus, vel sagtens for at fortsætte Spektaklerne der, ja saa lader man ham gaa. Den tredje Gendarm endelig huffede, hvad han selv havde skrevet, men erkjendte nu under Forhøret, at der ikke havde været Nogen, der havde gjort Forsøg paa at forhindre Anholdelsen. Men da man saa skulde have at vide, hvad den Mand da havde gjort, som var bleven anholdt, saa viste det sig, at den Anholdte slet ikke havde været i den Gade, hvor Gendarmene kjæmpede med en Mennekesmængde, og hvor altsaa den Anholdte i Følge Rapporten skulde have traadt op som Anfører for den angribende Stare. Det var i en hel anden Gade, at Anholdelsen var gaaet for sig, og den vedkommende Gendarm, som havde foretaget Anholdelsen, undskyldte sig med, at han var saa ny i Byen, at han ikke kunde kjende den ene Gade fra den anden. Men Forklaringen om Anholdelsen gik da ud paa, at den Vedkommende var irraadt „truende ind paa Livet“ af Gendarmen. Det viste sig imidlertid at være fuldstændig feilagtigt, og da Gendarmen paany kom i Forhør, forandrede han sin Forklaring derhen, at han kun havde ment med sin Forklaring, at den Vedkommende havde set paa ham paa en temmelig næsvis Maade. Det var altsaa Alt, hvad der kom ud af denne vældige Historie om en Folkemængdes Angreb paa den udøvende Magt, at en Gendarm synes, at der er en Mand, som har set paa ham paa en temmelig næsvis Maade. Saa anholder man Manden, arresterer ham, og saa indsendes en Rapport, hvori det ser ud, som om en stor Mennekesværm har omringet Gendarmene

og hindret dem fra at gjøre deres Pligt, i det Hele gjort alvorlige Optøier paa Gaden, og den Mand, som er anholdt, skulde da være Anføreren for disse Optøier. Da samme Gendarm endnu en Gang kom i Forhør, erklærede han til Slutning, at Rapporten var skreven „i Skynding som en Melding til Riksmesteren, og at han ikke havde tænkt sig, at den skulde komme frem i Retten“. Saaledes ser den ærede Minister altsaa, at der kan fremkomme Rapporter fra Gendarm, hvori det viser sig, at der ikke er et sandt Ord. Først erklære de to Gendarm, at det er noget ganske Andet, der er foregaaet, end det, der staar i Rapporten, og den Tredie siger, at Rapporten er skreven i Skynding, og at han ikke havde tænkt sig, at den skulde blive set af Andre end af hans egen Chef. Paa dette Grundlag gaar Rapporten videre ind til Chefen for Gendarmerikorpset, og saa anser Ministeren sig for berettiget til at tro paa Historien, siden den jo ikke hidrører fra Beretninger i Blade, der kunne have mere eller mindre uvederhæftige Hensigter med deres Beretninger. Ikke desto mindre dreier det sig kun om, at en Mand skal have set paa en Gendarm paa en noget næsvis Maade, det er det, der bliver til den store Ting: Lovløshed og Oprør i Byen. Jeg tror derfor, at da den ærede Minister sikkert rundt omkring fra vil kunne høre, at om Gendarmene og deres Virksomhed hersker der kun een fornuftig Mening, bør han være Flertallet taknemlig for det under Nr. 106 stillede Vædringsforslag. Jeg kan godt forstaa, at det ikke er saa let for Regjeringen at komme af med Gendarmene. Det har viist sig, at det andet Thing er kommet ind i den Vanstælgighed, at det ikke veed, hvorvidt det skal staa ved den samme Mening, som det havde i Fjor om Gendarmeriloven, nemlig at Gendarm var en nok saa god Institution at have. De have i det andet Thing endnu ikke naaet til Ende med deres Overveielser over, hvorvidt det skulde være rigtigt eller ei at holde paa deres Mening fra i Fjor, og der er saaledes ringe Ud-sigt til, at Regjeringen ved Gendarmerilovens Behandling i dette Thing i Aar vil faae Ende paa dem. Men der er jo her en bekvem Maade at komme af med dem, nemlig ved at udstemme dem af Finantsloven. Det er jo nemlig saa, at der er en Del Tilhængere af Regjeringen, som mene, at Gendarmeriinstitutionen er et virkelig Bevis paa, at Ministeriet har grebet til raske og kraftige Forholdsregler, og for disse Benner af Regjeringen vil det unægtelig være en ubehagelig Sag, om den ærede Krigsminister